

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.078 van 13 oktober 2016
in de zaak A. 215.244/VII-39.349.**

In zake : Guido DEHOUCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jean Verdonck en Sigfried Sergeant
kantoor houdend te 8200 Sint-Michiels - Brugge
't Kloosterhof 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
WEST-VLAANDEREN

Tussenkommende partij :
Veronique LAMPAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jeroen De Coninck
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 maart 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 11 december 2014 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke van 16 juni 2014, houdende het gedeeltelijk verlenen van de milieuvergunning aan Veronique Lampaert voor het verder exploiteren, uitbreiden en wijzigen van een landbouwbedrijf, gelegen aan de Hoenstraat 15 te Zonnebeke (Beselare), gedeeltelijk worden ingewilligd en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 23 april 2015. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juni 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sigfried Sergeant, die verschijnt voor verzoeker, adjunct-adviseur Sandy Vanparys, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jeroen De Coninck, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij exploiteert een gemengd landbouwbedrijf aan de Hoenstraat 15 te Zonnebeke (Beselare). Op 20 mei 2011 dient zij een hernieuwingsaanvraag in. Tegelijk wenst zij een wijziging door te voeren in het aantal gehouden dieren en haar inrichting te veranderen door toevoeging van een biogasinstallatie.

Op 29 november 2012 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen grotendeels de gevraagde vergunning. De hernieuwing van de vergunning voor 358 mestvarkens en voor een grondwaterwinning met een debiet van 267 m³ per jaar in het Landeniaan zand en de uitbreiding van de inrichting met 92 mestvarkens worden echter geweigerd. Bij ministerieel besluit van 3 juni 2013 wordt het bestuurlijk beroep tegen voormelde beslissing gedeeltelijk gegrond verklaard en wordt de beroepen beslissing gewijzigd. De milieuvergunning wordt deels verleend, met inbegrip van de gevraagde biogasinstallatie, en deels geweigerd, in hoofdzaak wat het aantal vergunde dieren betreft. Dit besluit wordt voor de Raad van State aangevochten in, onder meer, de zaak A. 209.677/VII-38.869. Bij arrest nr. 233.726 van 4 februari 2016 stelt de Raad van State het verval van de verleende milieuvergunning vast omdat de corresponderende stedenbouwkundige vergunning als definitief geweigerd moet worden beschouwd.

3.2. Inmiddels heeft de tussenkomende partij op 5 maart 2014 een nieuwe aanvraag ingediend voor het verder exploiteren, uitbreiden en wijzigen van het landbouwbedrijf. In essentie beoogt zij in de toekomst louter nog een varkensbedrijf te exploiteren.

3.3. Bij besluit van 16 juni 2014 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke gedeeltelijk de gevraagde vergunning.

3.4. Een aantal omwonenden, waaronder verzoeker, stellen tegen deze beslissing een bestuurlijk beroep in.

3.5. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht. Zo onder meer door de afdeling Milieuvergunningen die eerst ongunstig en vervolgens gunstig adviseert. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, de Vlaamse Milieumaatschappij en de Provinciale Milieuvergunningscommissie (hierna: PMVC) adviseren voorwaardelijk gunstig.

3.6. Op 11 december 2014 verklaart de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de beroepen gedeeltelijk gegrond. De vergunning wordt deels verleend en deels geweigerd. De in eerste aanleg opgelegde bijzondere exploitatievoorwaarden worden verder uitgebreid.

Dit is het thans bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie nopens het rechtens vereiste belang

4. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij, samen met zijn echtgenote, de meest nabije omwonende van de vergunde inrichting is en dat hij dan ook over het rechtens vereiste belang beschikt om tegen de bestreden milieuvergunning op te komen.

5. De tussenkomen partij betwist het belang van verzoeker. Uit het verzoekschrift leidt zij af dat verzoeker nog steeds vreest voor de komst van een biogasinstallatie, terwijl de bestreden milieuvergunning enkel betrekking heeft op een varkenshouderij.

6. Verzoeker dupliceert dat hij in zijn verzoekschrift verwijst naar alle mogelijke vormen van hinder, zoals daar zijn: visuele hinder, geurhinder,

lawaaihinder en mobiliteitshinder. Ten onrechte wordt voorgehouden dat hij enkel bezwaar zou hebben tegen de biogasinstallatie.

7. In haar laatste memorie stelt de tussenkomende partij dat in de vorige beroepsprocedure nooit werd gewezen op eventuele geurhinder die gepaard zou gaan met de exploitatie van de varkenshouderij en zelfs werd gesteld dat verzoeker tolerant is jegens hinder door traditionele landbouwactiviteiten, dat de beweerde hinder volledig verbonden is aan de biogasinstallatie, dat geurhinder helemaal niet wordt aangetoond, dat er daaromtrent eerder tegenindicaties zijn in het verslag dat is opgesteld naar aanleiding van de hoorzitting van de PMVC, en, ten slotte, dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft gesteld dat er zich geen zichthinderprobleem stelt.

8. Verzoeker stelt in zijn laatste memorie vooreerst dat de verwijzing naar de beslissing van de Raad voor Vergunningsbetwistingen geen relevantie heeft omdat die procedure betrekking had op de stedenbouwkundige vergunning. Het administratief dossier in deze vernietigingsprocedure bevat alle foto's en informatie over de hoedanigheid van omwonende en de ligging ten opzichte van het vergunde bedrijf. Alle bronnen van hinder komen daarbij aan bod. Verzoeker stelt dat hij niet omstandig uiteen moet zetten wat reeds in het administratief dossier werd aangetoond en wat tijdens de georganiseerde administratieve procedure nooit ter discussie werd gesteld door de tussenkomende partij. Voorts wijst verzoeker erop dat het niet zonder belang is dat de deputatie dezelfde betwisting niet voert omdat deze duidelijk haaks staat op de realiteit. Tot slot merkt hij op dat hij tolerant moet zijn (en is) tegen eventuele hinder uit traditionele landbouwactiviteiten maar dat hetgeen de tussenkomende partij beoogt, daar niet mee samenvalt. Het is een veeleer industriële activiteit waarbij beslissingen worden genomen die enkel kunnen getuigen van een verborgen agenda. Hoe kan men anders begrijpen dat alle bronnen van hinder verschuiven naar zijn woning?

Beoordeling

9. Om zijn belang aan te tonen bij de nietigverklaring van de vergunning voor de exploitatie van een hinderlijke inrichting, moet een verzoeker minstens aannemelijk maken dat hij hinder of nadeel kan ondervinden door de exploitatie. Anderzijds moet wie meent dat een verzoeker niet het vereiste persoonlijk belang heeft bij een beroep tegen een verleende milieuvergunning, aantonen dat deze geen of slechts verwaarloosbare hinder kan ondervinden door de exploitatie.

De afstand tussen de woon- of verblijfplaats van de omwonende en de plaats waar de hinder zijn oorsprong vindt, geldt daarbij als een belangrijk objectief criterium. Doch de weging van het objectief gegeven van de afstand tussen de vergunde inrichting en de woonomgeving van een verzoeker hangt af van de concrete gegevens van de zaak, inzonderheid van de aard en de kenmerken van de vergunde inrichting.

10. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker in de onmiddellijke nabijheid woont van de vergunde varkenshouderij. Nog los van het feit dat verzoeker - anders dan de tussenkomende partij suggereert - zich er niet toe beperkt zijn belang toe te spitsen op één welbepaald hinderaspect, kan er te dezen worden gevreesd voor geurhinder, nu zulks een typische problematiek is die gepaard gaat met varkenshouderijen en deze problematiek in het bestreden besluit overigens uitdrukkelijk wordt erkend.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

11. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van “diverse bepalingen” uit het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel inzake “de tegensprekelijkheid”, inzonderheid betreffende de “fair play in de procedure”, alsook het “verbod op afwending van [de] procedure”.

Het middel komt er in wezen op neer dat na afloop van het openbaar onderzoek nog stukken aan het dossier werden toegevoegd. Meer in het bijzonder wijst verzoeker erop dat na een negatief advies van de afdeling Milieuvergunningen, een nieuwe studie werd overgemaakt aan de overheid. Verzoeker beklagt er zich in dat opzicht over dat die stukken niet voor advies werden voorgelegd aan de diverse instanties en dat zijn recht op tegenspraak werd beknot. Immers stelt hij zich de vraag of de uit die nieuwe studie voortspruitende windsingel zijn functie zal vervullen. Tevens worden de schouwen van de vleesvarkensstal verhoogd zonder dat het visuele aspect opnieuw aan de voor stedenbouw bevoegde diensten werden voorgelegd. Eén en ander is volgens verzoeker in strijd met hetgeen wordt bepaald in artikel 11 van het milieuvergunningsdecreet.

12. De verwerende partij repliceert dat het openbaar onderzoek op geen ogenblik werd uitgehold en dat het perfect mogelijk is dat de aanvrager, na afloop van het openbaar onderzoek - desgevallend op verzoek van de vergunningverlenende overheid - bijkomende stukken bezorgt ter verduidelijking, aanvulling of tegemoetkoming aan geuite bezwaren, zonder het eigenlijke voorwerp van de aanvraag te wijzigen. Zulks is te dezen het geval, nu de

aanvullingen erop gericht zijn om tegemoet te komen aan, enerzijds, de bezwaren van de omwonenden, en anderzijds, de bedenkingen van de afdeling Milieuvergunningen. De studie is achteraf opnieuw voor advies voorgelegd aan de afdeling Milieuvergunningen die heeft geoordeeld dat de voorgestelde milderende maatregelen het verlenen van een vergunning verantwoorden. Kortom, zo benadrukt de verwerende partij, zijn de aanpassingen in het voordeel van de omwonenden. Zij stelt nog dat de windsingel een wetenschappelijk aanvaarde maatregel is die, indien correct aangelegd, een goede functionele werking garandeert. De verwerende partij relateert voorts de verhoging van de schouwen en wijst erop dat het visuele aspect veeleer aan bod komt in de stedenbouwkundige vergunningsprocedure.

13. De tussenkomenende partij acht het middel vooreerst onontvankelijk, nu verzoeker “diverse” bepalingen uit het milieuvergunningsdecreet geschonden acht, zonder zulks verder te verduidelijken. Evenmin zet verzoeker uiteen in welke zin er sprake zou zijn van een schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het fair play-beginsel. Nog volgens de tussenkomenende partij wordt ook niet verduidelijkt in welk opzicht artikel 11 van het milieuvergunningsdecreet geschonden zou zijn. Daarnaast ontkent de tussenkomenende partij verzoeker ook het persoonlijk belang bij het middel, nu niet wordt aangetoond hoe hij zelf zou worden geraakt door de geurproblematiek.

Voorts mist het middel volgens de tussenkomenende partij feitelijke grondslag, nu de geurstudie wel degelijk voor aanvullend advies aan de adviesverlenende instanties werd voorgelegd en hierover werd gedebatteerd tijdens de hoorzitting van de PMVC.

Minstens acht de tussenkomenende partij het middel ongegrond, omdat uit artikel 24, § 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I) geen plicht tot het horen van de omwonenden kan worden afgeleid. Desalniettemin werden de omwonenden wel degelijk

facultatief gehoord. Bovendien verzet niets zich er tegen dat, lopende de procedure, om bijkomend advies wordt gevraagd.

Ten slotte meent de tussenkommende partij dat ook het recht op tegenspraak niet geschonden is, nu verzoeker zijn grieven in de beroepsprocedure heeft kunnen uiteenzetten, evenals tijdens het openbaar onderzoek.

14. In zijn memorie van wederantwoord dupliceert verzoeker dat de wetgever het houden van een openbaar onderzoek verplicht heeft gesteld en dat op dat ogenblik niet alle elementen voorlagen. Het vervangen van deze procedure door een andere waarbij een studie wordt voorgelegd aan een adviesverlenende overheid in plaats van de omwonenden, beschouwt verzoeker als een lichtere procedure die minder waarborgen biedt. Het feit dat de aanpassingen in het belang van de omwonenden zouden zijn, kan volgens verzoeker niet worden gelijk gesteld met het respecteren van zijn recht om voor zijn belangen op te komen. Specifiek wat de windsingel betreft, meent hij dat tegenspraak kan worden gevoerd over de wijze waarop deze wordt gecreëerd en over de gevolgen ervan, gelet op de korte afstand tot zijn woning. In dit verband verwijst hij naar de omzendbrief LNE 2012/1 van 29 juni 2012 betreffende milderende maatregelen voor geuremissies die afkomstig zijn van bestaande varkens- en pluimveestallen in Vlaanderen (hierna: omzendbrief van 29 juni 2012). Ook het recht op tegenspraak wordt door verzoeker als essentieel ervaren in het kader van een administratieve beslissingsprocedure.

15. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat in het aanvraagdossier vier wijzigingen werden aangebracht. Ten eerste werd het aantal mestvarkens verminderd met een verduidelijking in de bijzondere voorwaarden in welke stal deze mestvarkens in mindering moeten worden gebracht. Voorts wordt in de bijzondere voorwaarden voorzien in de aanleg van een windsingel conform de voorwaarden van de omzendbrief van 29 juni 2012. Ten derde wordt een verkorte mestverblijftijd opgelegd. Ten slotte wordt in de bijzondere voorwaarden verankerd dat de schouwen tot één meter boven de nok moeten worden verhoogd.

Inzake die eerste wijziging stelt de verwerende partij dat het gaat om een gedeeltelijke weigering en dat het deels weigeren van een milieuvergunning in het voordeel van verzoeker speelt. Betreffende de tweede en derde wijziging poneert zij dat dit geurbeperkende maatregelen zijn die courant worden opgelegd, die duidelijk werden omschreven in de omzendbrief van 29 juni 2012, en die geen essentiële wijziging van het voorwerp van de aanvraag - zijnde “het houden van varkens in bestaande mestvarkensstal(len) en een nieuwe zeugen- en biggenstal” - inhouden. Ook de vierde wijziging is volgens haar een geurbeperkende maatregel (hogere schouwen zorgen voor een betere spreiding en minder geurimmissie) die geen essentiële wijziging van het voorwerp inhoudt. Het stalconcept zelf, het stalsysteem, de huisvesting van de dieren, blijven hetzelfde als in de initiële aanvraag. Na het openbaar onderzoek zijn bijgevolg geen essentiële wijzigingen aangebracht aan het voorwerp van de aanvraag.

De verwerende partij wijst er voorts op dat na het openbaar onderzoek een geurstudie met voorgestelde maatregelen werd toegevoegd aan het dossier om tegemoet te komen aan de bedenkingen van onder meer verzoeker. Dit heeft geresulteerd in het bestreden besluit waarbij, enerzijds, een aantal varkens werden geweigerd, en anderzijds een aantal bijzondere voorwaarden werden opgelegd met geurbeperkende maatregelen, die hoogstens een beperkte aanpassing van één van de stallen inhouden, in die zin dat louter de schouwen moeten worden verhoogd. Het stalconcept wijzigt echter niet. Tot slot merkt de verwerende partij op dat noch het milieuvergunningsdecreet, noch de uitvoeringsbesluiten ervan, zich ertegen verzetten dat een vergunningaanvrager stukken overlegt na afronding van het openbaar onderzoek op verzoek van het bestuur, op voorwaarde dat het voorwerp van de aangevraagde vergunning niet wezenlijk verandert, maar enkel wordt aangevuld, verduidelijkt of verbeterd.

16. In haar laatste memorie werpt de tussenkomende partij op dat verzoeker een volledig foutief feitenrelaas heeft weergegeven en dat de discussie niet gaat over een essentiële wijziging of geen essentiële wijziging. Zij stelt nooit

standpunt te hebben ingenomen inzake de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van een essentiële wijziging. Zij meent dat het middel onontvankelijk is.

Voorts stelt zij dat er geen wijziging heeft plaatsgevonden, zeker geen essentiële wijziging. De deputatie heeft beperkende maatregelen opgelegd na het onderzoek dat heeft plaatsgevonden. Op grond van artikel 14, § 2, van het milieuvergunningsdecreet kunnen aan de exploitant bijkomende gegevens worden gevraagd. Vervolgens kan de vergunningverlenende overheid op basis hiervan nagaan of zij bijkomende beperkingen moet opleggen.

Ook merkt de tussenkomen partij op dat bezwaarindieners die zonevreemd wonen in agrarisch gebied meer moeten verdragen dan bezwaarindieners in een normale woonzone. Indien er bezwaren worden geformuleerd, dan dient de overheid deze te beantwoorden. De enige vraag in voorliggende zaak is of de overheid rekening heeft gehouden met de ingediende bezwaren en/of de opgelegde bijzondere voorwaarden verantwoord zijn.

Zij herhaalt dat een exploitant naar aanleiding van een hoorzitting bijkomende informatie kan bijbrengen om de opmerkingen van de bezwaarindieners te weerleggen.

17. In zijn laatste memorie betwist verzoeker dat het middel steunt op onjuiste feiten. Voorts benadrukt hij dat pas op de zitting van de PMVC aan het licht kwam dat een aanvullende geurstudie was opgemaakt. In die omstandigheden meent hij niet werkelijk voor zijn belangen te hebben kunnen opkomen, al was het maar omdat hij de studie niet grondig kon doornemen en bijvoorbeeld geen technisch advies kon inwinnen. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij in de “memorie van toelichting” wel degelijk heeft toegelicht dat het om essentiële wijzigingen ging. Hij beklemtoont dat onder meer het optrekken van de schouw met één meter een belangrijke impact heeft.

Beoordeling

18. In de toelichting bij het middel haalt verzoeker artikel 11 van het milieuvergunningsdecreet aan. Uit dezelfde toelichting blijkt dat het middel er in wezen op neerkomt dat na afloop van het openbaar onderzoek nog stukken aan het dossier werden toegevoegd. Mitsdien heeft verzoeker op precieze wijze een geschonden geachte rechtsregel aangehaald en heeft hij tevens concreet aangegeven op welke wijze het bestreden besluit deze regel schendt. Uit de door haar neergelegde memorie blijkt overigens dat de tussenkomende partij het middel ook op die manier begrepen heeft en zich ertegen heeft kunnen verweren.

Het middel is ontvankelijk.

19. Artikel 11, § 1, van het milieuvergunningsdecreet luidt als volgt:

“Behoudens andersluidende bepalingen, wordt elke beslissing over een vergunningsaanvraag voorafgegaan door een openbaar onderzoek dat wordt ingesteld volgens de modaliteiten en binnen de termijnen bepaald door de Vlaamse regering”.

Deze basisbepaling inzake het openbaar onderzoek wordt nader uitgewerkt in de artikelen 17 tot en met 19 van Vlarem I. Meer bepaald blijkt uit deze reglementaire bepalingen onder meer dat de vergunningsaanvraag en zijn bijlagen ter inzage moeten worden gelegd.

Uit de samenlezing van deze bepalingen blijkt dat de aanvraag alle gegevens moet bevatten om een adequate beoordeling van de te verwachten hinder en risico's mogelijk te maken en dus ook omtrent de maatregelen die zullen worden genomen om de hinder voor de buurt te beperken.

20. Het milieuvergunningsdecreet noch de uitvoeringsbesluiten ervan verzetten er zich tegen dat de aanvrager van de vergunning na afloop van het openbaar onderzoek, gebeurlijk op uitdrukkelijk verzoek van het bestuur,

bijkomende stukken indient die, zonder het eigenlijke voorwerp van het aangevraagde te wijzigen, strekken tot verduidelijking, aanvulling of verbetering. Essentiële wijzigingen, zijnde wijzigingen aan het voorwerp van de aanvraag - dit wil zeggen de inrichting of de activiteit waarvoor een vergunning wordt aangevraagd - zijn echter verboden.

Het aldus voorgeschreven openbaar onderzoek moet derden-belanghebbenden, zoals verzoeker, toelaten voldoende inzicht te krijgen in de beoogde exploitatie zodat zij op nuttige wijze hun bezwaarsrecht kunnen uitoefenen. Dat te dezen de afdeling Milieuvergunningen en de PMVC de aangebrachte wijzigingen bij hun advies hebben kunnen betrekken, is in dit opzicht dan ook irrelevant. Evenmin doet het ter zake dat verzoeker aanwezig was op de hoorzitting van de PMVC, omdat, anders dan in geval van een correct verloop van het openbaar onderzoek, niets garandeert dat hij met volledige kennis van zaken zijn bezwaren omtrent de aangebrachte wijzigingen heeft kunnen laten gelden. Bovendien valt niet uit te sluiten dat ook andere belanghebbenden mogelijkerwijze bezwaren hadden geuit, waren zij tijdens het openbaar onderzoek volledig geïnformeerd geweest. Verzoeker heeft dan ook belang bij zijn betoog als zouden er, na afloop van het openbaar onderzoek, nog essentiële wijzigingen zijn aangebracht aan de vergunningsaanvraag. Dit belang is, anders dan de tussenkomenende partij meent, wel degelijk persoonlijk, nu de wijzigingen, zoals hierna zal blijken, betrekking hebben op de geurproblematiek en deze in het bestreden besluit in het bijzonder wordt betrokken op de aan de noordoostzijde van het bedrijf wonende verzoeker.

21. Uit het bestreden besluit blijkt dat de afdeling Milieuvergunningen wegens de verwachte bijkomende geurimpact aanvankelijk een negatief advies uitbracht, stellende dat de geuremissie en eventuele milderende maatregelen verder dienden te worden onderzocht. Daarop heeft de exploitant een aanvullende geurstudie laten opstellen en op basis hiervan een nieuw voorstel ingediend waarbij de schouwen van de vleesvarkensstal worden verhoogd tot één meter boven de nok, de bezetting in de vleesvarkensstal wordt verminderd met

40 varkens, er een windsingel wordt aangelegd aan de noordoostzijde van het bedrijf en de mestverblijftijd in iedere stal wordt beperkt tot twee maanden. Vervolgens heeft de afdeling Milieuvergunningen een nieuw, ditmaal gunstig, advies uitgebracht. Met de bestreden vergunningsbeslissing worden voormelde wijzigingen uitdrukkelijk als verplichtend gesteld in een bijkomende bijzondere exploitatievoorwaarde.

Alleen al de verhoging van de schouwen van de varkensstal en de aanleg van een windsingel aan de noordoostzijde van het bedrijf, dienen te worden beschouwd als een essentiële wijziging van de oorspronkelijke vergunningsaanvraag. Het komt niet aan de Raad van State toe om te beoordelen of deze wijzigingen enkel voordelige gevolgen hebben voor verzoeker. Dit is nog minder het geval nu verzoeker zulks uitdrukkelijk betwist onder verwijzing naar de omzendbrief van 29 juni 2012 en de korte afstand tot zijn woning.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 11 december 2014 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke van 16 juni 2014, houdende het gedeeltelijk verlenen van de milieuvergunning aan Veronique Lampaert voor het verder exploiteren, uitbreiden en wijzigen van een landbouwbedrijf, gelegen aan de Hoenstraat 15 te Zonnebeke (Beselare), gedeeltelijk worden ingewilligd en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan verzoeker.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien oktober tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys